

září 2019

Pozvání na modlitbu za vězněné a popravené v Kounicových kolejích u kříže na Krondlově ulici v neděli 29. září 2019

„Ulice Krondlova – dřevěný kříž s nápisem AD 1939–1945. Byl postaven po válce na památku umučených vězňů z blízkých Kounicových kolejí. Kříž později zanikl a v létě roku 2001 byl obnoven. Od té doby jednou za rok kolem svátku sv. Václava, kdy v Kounicových kolejích v roce 1941 začaly popravy, bývají u kříže modlitby za popravené a za všechny, kteří byli v Kounicových kolejích vězněni.“

Tato slova si můžeme přečíst na internetových stránkách Viléma Waltera Drobná sakrální architektura na území města Brna.

Kounicovy koleje všichni známe, ale jejich historii už méně. Tato začíná v letech 1899, kdy se podařilo v převážně německém Brně otevřít Císařsko-královské učení technické, které bylo první českou vysokou školou v Brně. Kromě vyučovacích budov bylo potřeba studenty ubytovat a osvěcený hrabě JUDr. Václav Kounic se rozhodl postavit studentské koleje. Stavba kolejí začala v roce 1922 podle návrhu architekta Karla Hugo Kepky. Když zemřel hrabě Kounic a brzy po něm i arch. Kepka, ujal se stavby Vladimír Novák, další velký podporovatel a stavitel kolejí. Jeho bratr Ladislav je autorem sgrafit. 5. listopadu 1923 se stěhovali do kolejí první studenti. Mohlo jich tam být ubytováno 500 a později v dívčí koleji, kterou projektoval prof. Vladimír Fischer, autor našeho kostela, dalších 60 studentek. To byl rok 1932 a už se blížila okupace a s ní spojené utrpení těch, kteří za války byli v Kounicových kolejích vězněni a někteří i popraveni. Začátkem roku 1940 z místa, kde se učilo, sportovalo, zpívalo, se stalo místo zkropené krví. Koleje jsou blízko domů, a tak lidé v hrůze poslouchali, když se ozývaly salvy popravčích čet. „Poznamenalo nás střelení z Kounicových kolejí. Když se ozývaly salvy, měli jsme strach. Maminka nejdřív, když jsem byla malá, říkala: „Oni se cvičí ve střelbě.“ Potom už jsme věděli, tak jen řekla: „Pojd’-

Kříž v Krondlově ulici. foto: *lm*

me se za ně pomodlit.“ Říká v publikaci Sv. Augustin od počátku po dnešek paní Marie Rukavičková, provdaná Široká. „Bydleli jsme během druhé světové války na Sedlákově ulici. Škola na náměstí Míru byla obsazena Wehrmachtem, proto do první třídy, jako všechny děti farnosti, jsme odpoledne chodili na Veveří kolem Kounicových kolejí. Muselo se jít na chodník na druhé straně, téměř denně se ozývaly výstřely, věděli jsme, že umírají lidé.“ To jsou slova P. Františka Fráni ze stejné publikace, jejíž autorkou je s. Stanislava Trumpešová.

A ještě úryvek z knihy Hovory s klukem Smoleňou spisovatele Jaroslava Marchy, dědečka mého manžela, který bydlel na Lerchově ulici.

...pokračování na str. 2

Slovo úvodem

Veřejně prospěšné

Práce na veřejném místě je, milí farníci, ohromně zajímavá. Kdysi jsme ve sbírce vybrali peníze pro přeměnu části chodníku pod věží na vjezd. Provoz je ale rušný, chtělo to otevírání na dálku.

Při instalaci elektroniky jsem sedával na stoličce a taky pokukoval po kolemjdoucích.

Výborné byly rodiny s dětmi. Dítě: „Dobrý den.“ Já: „Jé, dobrý den!“ Rodiče: „Dobrý den.“ Já potutelně: „Dnes je krásně, děcka, víte, že správný prázdninový den je, když držíte v ruce zmrzlinu?“ Máma se viditelně chmuří, táta nic. Za čtvrt hodiny jde rodinka cestou zpět. Všichni třímají v ruce zmrzlinu s dvěma kopečky; nemluví, neboť je třeba rychle lízat.

Nebo: Po zběžném pozdravu táta udělá dva rychlé kroky zpět a přes plot mi podává skutálený šroubovák. Já: „Děkuji mockrát. Kluci, máte šikovného a pozorného tatínka!“ Usmíváme se všichni, táta viditelně povyroste.

Farnice volá: „No konečně se ten vjezd pořádně využije!“

Pan farník se zastaví: „Vy si u toho ale pěkně odpočíváte, vidíte, otče Martine!“ Kývám hlavou: „To víte, aspoň tu po mně jednou něco kloudného zbudě.“

Vteřina pozornosti, věta, úsměv, oči. Jsem obdarován. Díky za to.

A (nejen) můj dárek? V horkých dnech jsem nastavoval budík na noční čas, kdy se teploty vyrovnají, vstal a otevřel v kostele, co šlo. Ráno pak pozavíral, aby chládek neutekl. Všimli si toho dokonce i sousedi. V Katolickém týdeníku jsem totiž četl, že vídeňské arcibiskupství začalo zveřejňovat na síti seznam kostelů s příjemnou teplotou uvnitř, které proto nechává celodenně otevřené pro přehřáté Vídeňany.

Dobrý start do ruchu školního roku přeje ze srdce

o. Martin Holík

P. S.: Parkovací místo stačí pro dvě auta kněží, ale nárazově je k dispozici, třeba pro přepravu věcí na oslavu ve farním sále.

Stalo se

V pátek 12. 7. se u nás v kostele v rámci Katolické charismatické konference uskutečnila přednáška P. Josefa Suchára „Zázrak jménem Neratov“.

~

O nedělích 28. 7. a 25. 8. byly sbírky při mších svatých určené na nový oltář.

~

Ve dnech 26.–30. 8. se na faře v Netíně uskutečnil již tradiční tábor pro mládež s o. Josefem.

Pokřtěni byli:

14. 7. Julie Navrátilová
20. 7. Lucie Fialová
21. 7. Rozálie Hubená
27. 7. Sára a Laura Greplovy
28. 7. Sofia Castro Aquila
11. 8. Klára Miškařková

Oddáni byli:

27. 7. Terézia Bobošová a Matúš Vančo
3. 8. Zuzana Janoušková
a Martin Novák
17. 8. Aneta Havlíčková
a Andrej Mazúr
24. 8. Mária Neslušanová
a Zbyněk Nedoma

Zaznělo v kázání

Kristus začal vždycky laskavě, pozitivním přístupem, nabízením přátelství, pohostinstvím stolu a slova, pohledem očí, a až poté, jak člověk dozrál, vznášel požadavky. Tak se vytvářelo společenství kolem Krista, tak se tvoří církve.

(OMH, sv. Alfons z Liguori)

Ježíš nebyl vševědoucí od malička. To by nebyl pravý člověk. Svou budoucnost zjišťoval průběžně prostřednictvím modlitby, rozhovoru s Otcem.

(OJN, Proměnění Páně)

Pro vstup do Božího Království je nezbytná především vděčnost Bohu projevovaná modlitbou a pokora. Vzorem nám může být Mariin Chvalozpěv. Velebí má duše Hospodina ...

(OJN, Slavnost Nanebevzetí P. Marie)

=jo=

...pokračování ze str. 1

„Ani nechápeš, jaký to byl smutný dům, ty Kounicovy koleje. Často jsem chodíval kolem nich, abych uviděl někoho ze známých a potěšil ho aspoň pohledem. Viděl jsem některé, když je vyvedli na dvůr. Ale pak tam postavili ohradu a tři šibenice, a tak jsem, jat hrůzou, tam několik týdnů nešel. Koncem září bylo stanné právo. Večer bylo město mrtvé a každý den mezi šestnáctou a osmnáctou hodinou zaznívaly z Kounicových kolejí salvy. To střelili odsouzence pod obrazem sv. Václava, patrona země české.“

V době působení P. Miloslava Kabrdy se farníci scházeli koncem září u obno-

veného kříže na Krondlově ulici ke společné modlitbě za vězněné a umučené. Tato tradice bohužel zanikla, a tak jsem velice potěšena, že letos se po delší době opět u kříže sejdem, a to v neděli 29. září po deváté mši svaté. Bude to vzpomínka na statečné lidi, kteří trpěli a umírali za nás všechny.

Historii Kounicových kolejí zejména ve válečných letech podrobně mapuje kniha autorů Františka Vaška, Vladimíra Černého a Jana Břečky „Místa zkropená krví“ vydaná v roce 2015 městem Brnem, Archivem města Brna a Moravským zemským muzeem.

=ml=

Jak dopadla anketa

Milí čtenáři, během léta jste měli možnost vyplnit anketní lístek týkající se farního zpravodaje. Vrátilo se nám třicet pět odpovědí. Na tak velkou farnost, jako je ta naše, to není mnoho, ale i tak jsme za zpětnou vazbu vděční.

Z vašich odpovědí vyplynulo, že všechny rubriky ve zpravodaji mají své čtenáře, žádná není vyloženě neoblíbená. Potěšila nás také spousta hezkých slov a chvaly na adresu redakce.

Vášich nápadů, co všechno by se ve zpravodaji ještě mohlo objevovat, byla spousta a byly velmi rozmanité, např: tipy na poutní cesty, křížovky pro děti, historie našeho kostela, citáty...

Nejsme a nemůžeme být odborným časopisem historickým nebo teologickým. Stejně tak pro děti existuje spousta profesionálněji tvořených materiálů. Ve

vší skromnosti bychom chtěli sloužit především jako informační kanál naší farnosti – přinášet zprávy o tom, co se dělo, seznamovat se zajímavými lidmi z naší farnosti, informovat o plánovaných akcích. I nadále budeme přinášet zajímavé myšlenky, impulsy – ať už z toho, co zaznělo v kázáních, nebo třeba z toho, co jsme přečetli. Tímto číslem začínáme také se seriálem článků o historii naší farnosti.

Jsme však limitováni počtem členů redakce – kromě obou kněží a grafika jsme tři a každý z nás má ještě pracovní i rodinné povinnosti. Proto bychom velmi uvítali, kdyby se do vytváření zpravodaje zapojili i další lidé, ať už pravidelně nebo občas. Kdybyste měli chuť s námi spolupracovat, obraťte se na kohokoliv z redakce nebo napište na e-mail zpravodaje. Děkujeme a těšíme se!

Přání k jubileu

Kulaté jubileum ve středu 21. srpna oslavila sestra Pavla Jančíková z Kongregace sv. Cyrila a Metoděje. Přestože nyní žije na Velehradě, dlouhá léta působila na cyrilometodějských školách v Brně. Milá sestřičko Pavlo, kéž Vám Hospodin dopřeje těšit se z dobrého zdraví a radostných okamžiků s blízkými i dalekými.

=red=

Představujeme členy našeho farního společenství: s. Immaculata

Mezi našimi sestrami cyrilometodějkami si nelze nevšimnout téměř stále usměvavé sestry Immaculaty. Požádali jsme ji o rozhovor, který vám v tomto čísle přinášíme.

1. Immaculata je méně obvyklé jméno. Jak Tě napadlo si ho zvolit?

Všechno nejspíš začalo tím, když mně jako malé holčičce jeden kněz daroval Zázračnou medailku Panny Marie (Neposkrvněného početí), pověděl mi o zjevení Panny Marie, v němž si Panna Maria přála, aby lidé tyto medailky nosili, a slíbila jim hojné milosti. Od té chvíle jsem medailku stále nosila při sobě, a jak jsem rostla, vedla mne Panna Maria ke stále hlubšímu odevzdání se Jí. Celý svůj život vnímám jako jednu velikou MILOST a jsem přesvědčena, že Ona – Neposkrvněná a Milostiplná – v tom „má prsty“. Proto jsem si Ji zvolila i za řeholní patronku. Nepřestávám být vděčná za to, že smím nosit JEJÍ jméno a toužím Ji co nejvíce svým životem zpřítomňovat všem.

2. Když ses rozhodovala o vstupu k sestrám cyrilometodějkám, měla jsi ve svém okolí (rodině, škole, farnosti) někoho, kdo Ti byl vzorem?

Hm, nevzpomínám si. K sestrám cyrilometodějkám mě nasměroval jeden bratr kapucín z pražského kostela sv. Josefa, mého křestního kostela. Když se přes mou babičku – františkánskou terciářku – dozvěděl, že uvažuji o řeholním životě, domluvil mi setkání se svou tetou – sestrou Brigitou. A pak už to šlo „samo“...

3. Máš vystudovanou angličtinu, kterou i učíš. Využíváš ji i mimo školu? Např. při konverzaci s cizinci, sledování anglického filmu, čtení anglických knížek...?

Mám vystudovaný 1. stupeň ZŠ včetně angličtiny, ale jsem ráda, že mohu učit téměř jen angličtinu, protože ji mám moc ráda a také se mohu setkávat s větším počtem dětí, než kdybych měla jen jednu třídu.

s. Immaculata

foto: archiv

Jsem velmi vděčná za znalost angličtiny, protože mi otevírá mnoho možností. Jsem-li např. nemocná, mohu se po internetu přenést do mnoha zemí světa a prostřednictvím přímého přenosu být přítomna na mši svaté. Systém přímých přenosů mší sv. má dokonale propracovaný např. stránka heavensroadfm.org – téměř každou půlhodinu dne můžete sledovat přímý přenos mše sv. nebo modliteb z některého kostela v Anglii či Irsku. Doporučuji! Miluji také poslech evangelií – nejvíce mne oslovuje a dojíká zpracování Matoušova evangelia na YOUTUBE (The Visual Bible – The Gospel of Matthew) – ti herci to museli mít promodlené – nepřestávám žasnout, jak věrně – dle mého mínění – to zpracovali a sehráli! A samozřejmě angličtinu velmi ráda používám, kde se dá: v četbě, konverzaci, i při osobní modlitbě je milým oživením. Obzvláště oblíbený mám britský přízvuk!

4. Rozhovor vedeme o prázdninách. Co jsi už zažila a co Tě ještě čeká?

Letos jsou moje prázdniny – kromě obvyklé návštěvy příbuzných – hodně ve znamení duchovních akcí; směla jsem se zúčastnit rekordního počtu primicí, Charismatické konference, semináře Otcovo srdce, exercicií na Velehradě a čeká mne ještě Letní škola liturgie v Želivě.

5. Máte v komunitě rozdělené činnosti, co kdo děláte? Pokud ano, co máš na starosti?

Ano, máme to všechno pěkně rozdělené. Tři sestry se střídají ve vaření, dvě sestry jsou v prádelně, ostatní mají rozdělenou péči o zahrádku a úklid v domě. Já jsem pradelna.

6. Pokud Ti zbývá volný čas, jak ho nejraději trávíš?

Nejraději se modlím, chodím na poutě a účastním se duchovních akcí. Ráda také trávím čas s lidmi, s dětmi... S radostí si také zacvičím při nějaké hezké hudbě nebo si něco přečtu...

7. Od září bys měla být na rok na Velehradě. Co Tě tam čeká?

Čeká mne tam vlídné přijetí našich nejstarších sester, jejichž celoživotní věrnost mne vždy dokáže povzbudit. Mou pracovní náplní tentokrát bude obsluha exercičního domu Stojanov... a určitě mne čeká plno milostí a překvapení od našeho dobrého Boha! Jsem vděčná svým představeným, že mi poskytli tuto příležitost, abych se zotavila. Těším se, až se opět, dá-li Pán, s novými silami vrátím mezi děti a do farnosti sv. Augustina. Moje drahá farnosti, ocením, když mne podpoříte modlitbou. Také já Vás ujišťuji, že na každého z Vás budu u Pána myslet! Děkuji!

Immaculato, moc děkujeme za rozhovor a přejeme krásný čas na Velehradě a těšíme se za rok opět navíděnou!

=mš=

Farní diář

2. 9. 8.00hod. mše svatá na zahájení školního roku pro CMcZŠ
9.30hod. mše svatá na zahájení školního roku pro CMGaSOŠPg
14. 9. farnípout' na Vranov
28. 9. slavnostsv. Václava, mše svatě v 7.00 a 18.00 hod.

Mše svatě od nás
přenášené Proglasem

Po 2. září, 8.00 hod.

Pá 6. září, 18.00 hod.

www.proglas.cz, tlačítko BOHOSLUŽBY

5. farní invaze do Slavonic

Ve spolupráci s o. Karlem vyhlášíme 5. farní invazi do Slavonic, která se bude konat o víkend 27.–29. 9. 2019. Pracovním dnem bude sobota 28. 9.

Přihlašujte se, prosím, pomocí internetového formuláře, který najdete na <https://forms.gle/oo1DFiDNZoW9cefN6>, nejpozději do 3. 9. 2019. Případné dotazy směřujte na tel.: 602 155 380 nebo mail zico@email.cz.
Jakub Zico Šebek

Světcí z presbytáře: sv. Klára z Montefalka

Sv. Klára z Montefalka: 100 růženců jako dobrovolné pokání

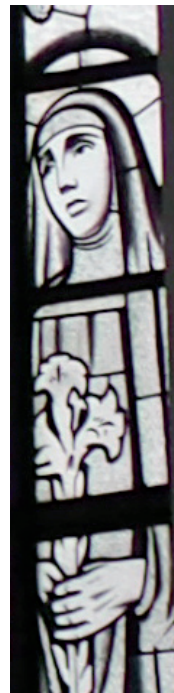
„Chodil jsem po zemi a hledal jsem osobu, která by mi pomohla nést kříž. A našel jsem Tebe. Pokud chceš, pomoz mi a vezmi můj kříž,“ slyšela ve zjevení sv. Klára (nar. 1268), která už v raném věku projevovala mimořádnou lidskou a duchovní vyspělost. V šesti letech následovala starší sestru Janu, která vedla kontemplativní život s několika přítelkyněmi v poustevně. Žila tam vůči sobě v mimořádné přísnosti. Za porušení mlčenlivosti si například jako pokání zvolila pomodlení sta Otčenášů, při kterých stála bosá na sněhu, zmiňuje server catholica.cz. V r. 1290 byla skupinka dívek s Klárou právně uznána za klášter s regulí sv. Augustina. O rok na to sestra Jana zemřela a sv. Kláru zvolily za představenou, jíž byla až do smrti v roce 1308.

Po zmíněném zjevení (r. 1294) sv. Klára sdělila svým spolusestrám, že dobrovolně přijala do svého srdce Ježíšův kříž. Prožívala velké utrpení duchovní

(trvalo 11 let) i fyzické (až do smrti). Když ve věku 40 let zemřela, druhý den po její smrti s povolením biskupa otevřeli její tělo a vybrali její srdce. Na těle našli stigmata a v srdci kříž, který se uchovává spolu s jejím srdcem a neporušeným tělem v sanktuáriu sv. Kláry v městě Montefalco v italské Umbrii.

Svátek svatě Kláry se slaví v den její smrti 17. srpna, 30. října se pak připomíná Otisk kříže do Klářina srdce. Blahořečena byla 13. 4. 1737 papežem Klementem XII. a kanonizována 8. 12. 1881 papežem Lvem XIII.

=jo=

Zdroj: catholica.cz, santiebeati.it

Okénko do minulosti

Milí farníci,

na přání otce Josefa se budeme v následujících číslech zpravodaje vracet k dějinám našeho křesťanského společenství. Zdrojem se stane, jak lze předpokládat, již sepsaná historie farnosti. Dnes si připomeneme paní Věru Ševčíkovou a pana Josefa Adámka a jejich přínos české církvi v letech totality.

Varhanní doprovod ke kancionálu

V roce 1980 vydala Česká katolická charita nový varhanní doprovod ke kancionálu. Na uskutečnění tohoto počínu mělo podíl nemálo lidí. Největší zásluha ale patří bezesporu paní Ševčíkové (1928–2019). Ta totiž předepsaný doprovod za obětavé pomoci svého manžela, pana učitele Ševčíka, tiskla. Ale jak? Ručně, pomocí podomácku vyrobených kovových tyčinek, notu po notě, pomlku po pomlce, takt po taktu. „Nota naspodu se musela natřít barvou,“ vzpomíná paní

Ševčíková, „opatrně, aby se nerozpila, tuktout kladívkem, aby byla tam, kam patřila. Dnes už si neumím představit, jak bych to dělala.“ Práce na doprovodu trvala dva roky. Nyní už máme doprovod jiný. V tehdejší době však paní Ševčíková vykonala pro naši církev neocenitelnou službu. (Svatý Augustin od počátku po dnešek, str. 146–147.) S paní Ševčíkovou jsme se naposledy rozloučili v červnu tohoto roku.

Družstvo Logos

K vydání nového varhanního doprovodu napomohlo také tiskařské družstvo Logos pana Josefa Adámka (1914–2002). Založil jej se svými přáteli v roce 1969. Uskutečnilo se tak jeho dlouholeté přání vydávat křesťanskou literaturu. Družstvo Logos tisklo pro nakladatelství Vyšehrad, Charitu a Avicenum. První velkou zakázkou byla encyklika papeže Pavla VI. *Humanae vitae*, další

a nejvýznačnější se stal nový pokoncilní misál. „Bylo to deset tisíc krásných vázaných liturgických knih s pozlaceným řezem,“ upřesňuje pan Adánek. Dávat tiskoviny dohromady pomáhalo mnoho obětavých spolupracovníků nejen z Brna, v naší farnosti se zapojily zejména maminky. V letech 1969–1970 družstvo vydalo na 600 tis. publikací a 1,5 mil. grafických listů. V roce 1971 přišel příkaz k likvidaci. Družstvo však ve své činnosti pokračovalo. V roce 1979 oznámil Hlas Ameriky, že při policejní razii byla objevena tajná tiskárna. Pan Adánek a několik jeho spolupracovníků bylo zatčeno, odsouzeno, tiskárna zlikvidována. Josefu Adámkovi byla za tento jeho velký přínos církvi i národu 28. října 1999 prezidentem Václavem Havlem udělena Medaile za zásluhy I. stupně (str. 142–143).

s. Stanislava